

ТЕЛЕ

№21 (1367)
26 травня 2022

ЕКСПРЕСС

Інформаційно-рекламний щотижневик ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

Бургери та

кава

Саме те, що тобі потрібне

*Проспект Героїв Дніпра,
70В*

З доку

“МаркетОнту”

ТЕЛЕФОН ДЛЯ ЗАМОВЛЕНЬ 0968689087

ПОДІЇ ТИЖНЯ

Свято єднання

Найяскравішою подією минулого тижня для містян, беззаперечно, стало Свято вишиванки. Адже сьогодні українські вишиванки одягають військові, залізничники, медики, кухарі, люди різних професій, чия щоденна праця наближає Україну до перемоги. І саме сьогодні, в час, коли очі кожного українця сповнені неосяжного болю, вишиванка єднає, сплітаючи воедино прагнення всього народу, цілої нації, міцною ниткою, що тягнеться кризь час та простір. Горішні Плавні від-

значили цю подію громадською екскурсією берегом Дніпра в супроводі відомого краєзнавця, завідувача музею ПрАТ «Полтавський ГЗК» Миколи Стахіва. Горішньоплавняни та гості міста, яких агресія рф змусила покинути свої домівки та тікати від війни з Харкова, Слов'янська, Лисичанська, Северодонецька, Рубіжного, Бахмута, Краматорська, Дружківки, Чугуєва, різного віку, в національному одязі та просто з патріотичною символікою долучилися до заходу. Кількість присутніх сягнула понад 400 осіб. Після екскурсії берегом Дніпра місцеві фотографи влаштували імпрізовану фотосесію, до якої долучилися всі охочі. Заряд оптимізму та гарний настрій отримали всі присутні.

Поповнення музею

Новими експонатами найсучаснішої історії, свідками якої зараз є всі українці, поповнилася експозиція «Неоголошена війна», яка була започаткована у 2014 році, міського краєзнавчого музею. Частину крилатої ракети «Калібр», яку було збито над Кременчуком, передав музею міський голова Дмитро Биков. Саме такими ракетами рф щодня вже протягом трьох місяців завдає ударів по території нашої країни. Ці ракети можуть летіти на відстань понад 1500 км, тобто пуски можуть здійснюватися поза межами досяжності українських засобів знищення. І саме залишки такої ракети, що не вибухнула, вагою майже в 500 кг було знешкоджено шляхом підриву на спеціальному полігоні.

Цього ж дня відбулася зустріч Дмитра Бикова з археологом та істориком Юрієм Шиловим.

У 1992-1993 роках археологічна експедиція Інституту археології НАН України під керівництвом Юрія Шилова вела розкопки курганів «Цегельня» та «Кормилиця», де були виявлені найдавніші в Україні арийські святилища IV тис. до н. е. Саме археологічні знахідки із цих розкопок у майбутньому стали основою археологічної колекції міського музею.

Підставити плече

- Першу партію спеціальних засобів захисту для військових та сил добровільного формування міської ТРО отримала місцева адміністрація, - розповів міський голова Дмитро Биков. - Це бронжилети, шоломи, тактичні аптечки в кількості 90 штук. Вага бронжилета становить усього 7,5 кг. Це полегшена версія комплектації зі ступенем захисту 4+, адже саме таке замовлення ми отримали від військових. Тактичні аптечки за стандартами НАТО уконт-

плектовані всім необхідним, адже вони дуже важливі в перші хвилини після поранення. Засобами захисту будуть забезпечені бійці ТРО, а решту буде направлено до ЗСУ.

- Користуючись нагодою, хочу висло-

вити подяку почесному громадянину нашого міста Олександрі Морозу, який виділив особисті кошти на придбання цього знаряддя для наших військових, а також його партнерів з Австрії, які також долучилися до цієї благородної місії, - резюмував очільник міста.

Забезпечують харчування

Задля підтримки людей із числа внутрішньо переміщених осіб (ВПО) міською адміністрацією було прийняте рішення про організацію благодійних обідів. І з початку квітня їдальня ЗОШ №3 щодня пригощає по 500 осіб смачними стравами, кошти на які виділені з міського бюджету.

- Їдальня ЗОШ №3 має всі умови задля забезпечення харчування, тому саме її було обрано для цього проєкту, - наголосила заступниця міського голови Надія Угнічева. - І хоча кухня вже була оснащена сучасною кухонною технікою, воєнні дії в країні, порушення логістичних зв'язків змусили нас поповнити технічне обладнання. Тому за рахунок резервного

Газета «Телекспрес»

Засновник - ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

Відповідальний за випуск - редактор О. О. Тарантіна

№ 21 дата виходу 26.05.2022 Наклад 1100 Замовлення № 161

Ціна за домовленістю.

Адреса редакції газети «Телекспрес»:

39800, Полтавська область м. Горішні Плавні, проспект Героїв Дніпра, 54

Тел. (05348) 44508, 44500 E-mail: teleexpress@trkgok.pl.ua

Друк виконано ТОВ «Комплекс»

м. Дніпро, вул. Автотранспортна, 23

Реєстраційне свідоцтво ПЛ-738 от 20.02.2006 р.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.

Автор несе повну відповідальність за достовірність інформації,

точність наведених фактів. У телепрограмі можливі зміни.

Використання матеріалів тільки з дозволу редакції.

Відповідальність за зміст рекламних оголошень несе рекламодавець.

За крок від постачальника останньої надії?

Підбито підсумки опалювального сезону 2021-2022 і розпочато підготовку до наступного. Наскільки успішно Горішнім Плявням вдалося пережити зиму та чим займаються спеціалісти, готуючись до наступних холодів?

Цьогорічний опалювальний сезон, який тривав із 2 листопада до 31 березня, пройшов задовільно. Саме так його оцінює директор КВП «Теплоенерго» Павло Сніжко:

- Після торішньої підготовки в нас не було ні значних аварійних ситуацій, ні таких зупинок, які могли б залишити споживачів без теплової енергії. Стабільна робота КВП «Теплоенерго» і модернізація його основних активів, запровадження заходів із підготовки до нового опалювального сезону є можливими лише завдяки підтримці і фінансовій допомозі міської адміністрації. На даний час ми змогли попередньо провести гідравлічні випробування та продовжували нарощувати темпи заміни трубопроводів. Завдяки реконструкції котелень вдалося знизити теплове навантаження на місто - мали змогу знизити обсяги теплової енергії шляхом коригування температури теплоносія з котельні, що призвело до зменшення нарахувань та суттєвої економії. Ми виробили майже 121 000 Гкал теплової енергії, що, як порівняти з минулим роком, менше на 17 %.

А ось щодо оплати спожитої послуги, то тут ситуація не така райдужна. Платоспроможність наших громадян очевидно знизилася, що, звісно, не могло не позначитися на рівні оплати комунальних послуг. Станом на 1 травня загальна заборгованість населення (без нарахувань за квітень) складає 88,7 млн грн.

Це при тому, що після підписання Меморандуму між центральною владою та

громадами щодо стримування росту тарифів на тепло енергію та гарячу воду для споживачів залишались на рівні попереднього сезону.

Крім того, на виконання постанови Кабміну № 502 від 29 квітня «Деякі питання регулювання діяльності у сфері комунальних послуг у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану» тарифи під час воєнного стану мають залишатися незмінними до наступного рішення Уряду та Президента.

- Є надія, що тепер, після завершення опалювального сезону, коли суми у платіжках будуть суттєво меншими, містяни все ж таки зможуть сплатити свою заборгованість, - додає очільник КВП «Теплоенерго». - Тоді підприємство зможе розраховуватись із постачальником газу та не буде вимушено переведено на постачальника останньої надії, адже там цінник чи не у п'ять разів вищий за нинішній. Ситуація перебуває на контролі в міській адміністрації, чекаємо на рішення, яке невдовзі має бути винайдене.

А поки триває пошук рішення цього надскладного завдання, спеціалісти не зупиняються і проводять поточні планові роботи.

- Капітальні роботи ми розпочали ще у квітні, - додає Павло Сніжко. - Через ситуацію, що склалась із постачанням палива, довелося дещо скорегувати плани, але зробити вже встигли багато. Без залучення підрядних організацій, своїми

Згідно з опитуванням, яке редакція щотижневика «Телеекспрес» провела серед підписників своєї сторінки у фейсбуці, виходить, що чимало містян мають можливість сплачувати за спожиті комунальні послуги в повному обсязі. Так відповіли 80,3 % з тих осіб, які долучились до опитування. Лише 11,3 % опитаних сказали, що не сплачують, бо не вистачає грошей. 8,4 % визнали, що сплачують частково. Варіант «Не сплачую принципово» не обрав жоден з опитаних.

силами виконали весь запланований обсяг заміни ізоляційного покриття магістрального трубопроводу. Тож основна найважча робота виконана. Проведено гідравлічні випробування теплових мереж й усунуто виявлені недоліки на центральних теплових пунктах п'яти мікрорайонів міста. За виключенням тих, де заплановано проведення капітальних робіт. Працюємо над заміною надземних та підземних мереж. Роботи провели на вулиці Молодіжній, Космонавтів, у п'ятому мікрорайоні. Виконано значний обсяг робіт по заміні запірної арматури, що теж було заплановано на цей рік.

На даний момент без гарячої води перебувають мешканці 15-го мікрорайону, бо твердопаливна котельня, що їх обслуговує, із 16 травня зупинена на плановий ремонт. Із 7 червня вона має знову бути запущена в дію.

Далі за графіком із 1 червня повинні розпочатись регламентні роботи на центральній котельні у провулку Енергетиків. Орієнтовно гідравлічні випробування, поточний і капітальні ремонти мають бути завершені за півтора місяця.

Софія ПАЛЯНИЦЯ

фонду міського бюджету було придбано морозильну скриню Grunhelm GCFW-508.

- Харчоблок нашої їдальні оснащений морозильними камерами для зберігання м'яса та риби, але для тривалого зберігання масла камери ми не мали, - розповідає шеф-кухарка Людмила Шилкіна. - Придбана морозильна скриня забезпечує зберігання продуктів протягом 3 місяців при температурі -18, що допоможе нам зробити значний запас.

P. S. На запитання читачів щодо назви рубрики «Події тижня» хочу пояснити, що газета здається до друку по четвергах. Тож для редакції інформаційний тиждень починається саме з цього дня. Тому і новини тижня - це проміжок часу від четверга до четверга, а не з понеділка до понеділка.

Ольга ТАРАНТИНА

Дехто із внутрішньо переміщених осіб, які тимчасово проживають у Горішніх Плавнях, не може сидіти без діла й прагне робити бодай щось, щоб допомагати іншим. Серед них і лікарі, які з початку війни працевлаштувалися до медико-санітарної частини Полтавського ГЗК.

Із початку воєнних дій МСЧ у жоден із днів не припиняла роботи. Традиційними навіть в умовах воєнного стану тут залишаються високий рівень надання медичних діагностичних та лікувальних послуг, привітність лікарів та медсестер і відсутність черг на прийом до лікаря - все здійснюється за попереднім записом для зручності пацієнтів і персоналу.

Усього тут працюють 135 медиків, 32 з них - лікарі.

Свіжа кров

Записатися на прийом до харківського доктора медичних наук, кардіолога/аритмолога Дмитра Волкова, а в разі потреби й прооперуватися в нього тепер цілком реально. Без проблем можна пройти й усі види УЗД-дослідження в досвідченої лікарки ультразвукової діагностики Анни Фесенко. При цьому горішньоплавнянам не потрібно їхати до Харкова чи Києва, адже ці лікарі тепер приймають в МСЧ за записом.

Нині в закладі працюють 11 лікарів із числа ВПО, які через війну вимушені були покинути свої домівки й знайшли прихисток у нашому регіоні. Декому довелося змінити кваліфікацію, особливо тим, хто багато років поспіль працював у стаціонарі, а не в поліклініці, проте за ними закрипили досвідчених медичних сестер, які швидко допомогли зорієнтуватися.

- Лікарі із числа ВПО старанно працюють, розуміючи, що наша основна задача - запобігти хворобі або вчасно виявити її, щоб максимально швидко та якісно оздоровити пацієнта й допустити здорового або відносно здорового працівника до роботи на виробництві. Вразило, що вони взагалі були готові працювати на волонтерських засадах або хоч медичними сестрами, аби тільки не си-

діти склавши руки. Ми ж зробили все, щоб соціалізувати людей, допомогти їм відволіктися від пережитого, - зазначає головна лікарка МСЧ Ірина Рудометкіна.

Майстри своєї справи

Із перших днів роботи в МСЧ нові лікарі показали, що вони фахівці високого класу з неабияким досвідом роботи. Про досвідченого лікаря ультразвукової діагностики в закладі давно мріяли, а після працевлаштування Анни Фесенко зрозуміли, що ця лікарка - саме те, що треба.

«Вищий пілотаж» - так Ірина Рудометкіна оцінює роботу Анни Фесенко. Справді, лікарка з ультразвукової діагностики проводить великий спектр досліджень - ехокардіоскопію, досліджує органи черевної порожнини, нирки, щитовидну залозу, молочні залози, м'які тканини, лімфовузли, легені, плевральну порожнину,

сечовий міхур, передміхурову залозу, слинні залози, виконує доплерографію судин верхніх та нижніх кінцівок.

Добре проявили себе в роботі нові терапевти. Успішно працює терапевтом і анестезіологиня Вікторія Адамчук, якій вдалося швидко перекваліфікуватися.

Поки матеріал готувався до публікації, в МСЧ розпочала працювати й пульмонологиня з Харкова Ірина Ковальчук. Такого лікаря теж не вистачало в закладі, враховуючи, що деякі працівники Fertexro трудяться в небезпечних для здоров'я умовах, тож запобігання захворюванням бронхолегеневої системи - не менш важливе завдання.

Рай, а не робота

Переключити свідомість ВПО допомогли й умови роботи в МСЧ, якими можуть похвалитися хіба що лікарні в обласних центрах або ж столичні медичні заклади. Нових лікарів вразили сучасні рентгенкабінет, лабораторія і професіоналізм колег, а також спецодяг та спецвзуття, яке всім видали безкоштовно.

- Це рай, а не просто робоче місце. Тут хочеться допомагати людям, бути корисним! Моя професія мирна, потребує великих зусиль та старанності, що дуже нелегко робити під обстрілами. Я знаю, що тут уже зробив набагато більше, ніж міг би зробити в Харкові, в підвалах, де доводиться ховатися від ракет, - зізнається Дмитро Волков, кардіолог/аритмолог, який переїхав до нашого міста разом зі своєю дружиною і, як тільки оговтався від стресу, почав шукати роботу. На щастя, потрапив до МСЧ, де відчув підтримку з боку колег і зрозумів, що потрібен тут. Встигає приймати пацієнтів у МСЧ й оперувати їх, якщо виникає така потреба, в Полтаві, куди дістається власним автомобілем.

Дмитра Волкова в МСЧ справедливо вважають родзинкою закладу, й сарафанне горішньоплавнівське радіо вже давно повідомило про появу в нашому місті лікаря такого рівня. Йому вже вдалося оздоровити шістьох горішньоплавнян, прооперувавши їх на базі обласного кардіоваскулярного центру. Вони вже забули про аритмію, решту ускладнень серцево-судинних хвороб і про систематичний прийом таблеток.

Місто чудове

Прибули до Горішніх Плавнів насолоджуються красою маленького містечка, де навіть до найвіддаленішої точки можна дістатися пішки за 25-30 хв. Намагаються вдихнути в себе розслаблену атмосферу, яка, на відміну від динамічних мегаполісів, тут панує. Припали до душі як місто, так і МСЧ й родині переселенців із Харкова травматологу Дмитру Удельку та його дружині рентгенологині Вікторії.

Саме так, а ще з непохитною вірою в Перемогу в ЗОШ № 3 триває облаштування майданчика для проведення занять на свіжому повітрі. Адже місцева адміністрація впевнена, що наступний навчальний рік розпочнеться у стінах навчальних закладів міста.

- Сьогодні ЗОШ № 3 - найбільший загальноосвітній заклад не лише в Горішніх Плавнях, а й у всій Полтавській області, - зазначив під час візиту до установи очільник міста Дмитро Биков. - У ній навчається найбільша кількість дітей, сьогодні вона має дві філії, які розташовані в сільській місцевості. Саме тому дана школа потребує більше уваги щодо розвитку нових освітніх технологій та капіталовкладень. Це зараз найважливіше, адже саме наші діти будуть відбудовувати нову, сучасну, європейську країну і вже зараз мають отримувати якісну освіту.

Шкільне подвір'я - місце, де проходять найкращі роки. І діти обов'язково мають проводити багато часу на свіжому повітрі. Саме задля створення такого місця як для навчання, так і для спілкування та фізичної розрядки було розроблено цей проект. Ідея щодо створення майданчика для проведення уроків на свіжому повітрі виникла 3-4 роки тому, а наприкінці 2021-го було затверджено проект і розпочато роботи. До його реалізації долучився БФ «Полтавського ГЗК», засновником якого є Костянтин Жеваго, і ми отримали від нього фінансову підтримку.

Ольга ТАРАНТИНА

У Горішніх Плавнях комфортно, це як мегаполіс у мініатюрі: є все, що треба для життя, але компактно розташоване. А от у Харкові, щоб дістатися парку, треба їхати півтори години. Тут ми гуляємо пішки, помічаємо те, що не встигали помічати через шалений ритм великого міста. МСЧ ж на одному рівні з провідними приватними харківськими клініками, ми з чоловіком відчуваємо, що можемо бути тут корисні, допомагаючи людям бути здоровими. А ще тут усі пропонують свою підтримку, - щиро дивується Вікторія Уделько.

Подружжя почало шукати роботу вже за два дні після приїзду, щоб дбати про родину й дитину, яка цієї осені піде до першого класу. Зізнаються, що не звикли сидіти без роботи й наголошують, що краще самим заробити й купити все, що необхідно, ніж жити за рахунок гуманітарної допомоги.

- Горішні Плавні - неймовірно гарне, затишне містечко з хорошими кав'ярнями, де можна відпочити душею. А ще місто дуже чисте, - ділиться враженнями

Дмитро Волков. - Люди тут уміють насолоджуватися моментом, люблять неспішні розмови - навіть зі мною як лікарем радо обговорюють свій стан здоров'я, діляться своїм баченням процесу лікування... І це чудово й цікаво - працювати з такими відкритими пацієнтами!

Хороша можливість

Лікарі з числа ВПО мріють повернутися додому, як тільки зрозуміють, що це можливо. І навіть якщо це тимчасова можливість попрацювати з професіоналами такого рівня, за словами Ірини Рудометкіної, це великий плюс для МСЧ.

- Упевнений, що як тільки з'явиться змога, повернемося з родиною додому, до Харкова. Але напрацьовані контакти не будуть марними - плануємо в майбутньому реалізувати проект, спрямований на оздоровлення жителів цього регіону. Нині багато хто вважає, що лікування серйозних хвороб в умовах війни не на часі, а я хочу довести людям, що краще вчасно зробити операцію, щоб за кілька годин вилікувати аритмію, ніж

У зв'язку із ситуацією в країні оглячену торік оригінальну плитку компанії «Золотий мандарин» місто отримало тільки наприкінці квітня. Тож саме тоді підрядна організація стала до роботи. Насамперед було розчищено територію, зокрема викорчувано старі дерева, замінено інженерні мережі - систем каналізації та водопостачання, яким більше 45 років, підготовлено будівельний майданчик для подальших робіт. Також приводять до ладу будівлі та споруди, що прилягають до майданчика.

За задумом, локація буде мати оригінальну конструкцію, де будуть тривати заняття для учнів двох класів. На місці старих дерев буде облаштовано зелений оазис - дендрарій із низкорослих дерев та кущів. Стіни прилеглих будівель прикрашатимуть мурали.

- Міністерство освіти і науки радить освітянам використовувати шкільне подвір'я як альтернативу класній кімнаті, - розповідає очільник міста. - Це має бути місце для навчання, спілкування, відпочинку і фізичної розрядки. Також локацію можна буде використовувати під час проведення форумів, концертів тощо.

- Відповідно до вимог Нової української школи, наш освітній заклад працює за пілотним проектом із впровадження державного стандарту початкової освіти, згідно з яким рекомендований максимально відкритий навчальний процес із задіянням усіх можливих локацій на свіжому повітрі. І цей майданчик дасть змогу виконувати рекомендації, застосовуючи нові методики та підходи, - резюмувала директорка навчального закладу Ольга Сень.

мучитися з нею все життя, - додав на завершення розмови Дмитро Волков.

Нові лікарі

- ~ Дмитро Волков - лікар-кардіолог/аритмолог, доктор медичних наук
- ~ Софія Волкова - лікарка-психотерапевтка
- ~ Анна Фесенко - лікарка ультразвукової діагностики
- ~ Дмитро Фесенко - лікар-терапевт
- ~ Олександр Ступа - лікар-терапевт
- ~ Вікторія Уделько - лікарка-рентгенологиня вищої категорії
- ~ Дмитро Уделько - лікар-травматолог 1 категорії
- ~ Володимир Лешко - лікар-отоларинголог 2 категорії
- ~ Олена Лешко - лікарка-невропатологиня 2 категорії
- ~ Вікторія Адамчук - лікарка-анестезіологиня 2 категорії
- ~ Ірина Ковальчук - лікарка-пульмонологиня вищої категорії

Наталка ВЕРЕМЧУК

Життя, розпочате заново

Усе можливо, якщо є бажання і готовність робити певні кроки. Це довели переселенці, які ще 2014 року переїхали до нашого міста, змогли розпочати тут своє життя з нуля, стали успішними і приносять користь суспільству.

Містом задоволена

Ірину Задорожну знають у Горішніх Плавнях як талановиту майстриню з пошиття суконь, жіночих сумочок - усі свої креативні замисли жінка вміло втілює в оригінальні, милі серцю речі на будь-який смак. Як фахівчиня з арттерапії, вже провела низку занять із дітками з інвалідністю.

2014 року вона разом зі своїми дітьми переїхала до нас із окупованої Макіївки (Донецька обл.).

- До 2014 р про Комсомольськ, а саме таку назву мало тоді місто Горішні Плавні, я не чула взагалі, - ділиться спогадами Ірина. - Коли зрозуміла, що треба тікати з Макіївки, почала думати, куди краще поїхати. Хотіла вирушити до Кременчука, але знайомі порадили Комсомольськ.

Захоплення пошиттям одягу з'явилося в Ірини ще під час декретної відпустки, із часом хобі стало справою, що приносить заробіток і задоволення від можливості робити цей світ прекраснішим. Саме це допомогло спершу дезорієнтованій Ірині впевнено стати на ноги й у нашому місті, а по-іншому ніяк - її чоловік пішов боронити цілісність кордонів України, родичів немає... Вистачало також часу і снаги співпрацювати з волонтерами, спершу сама отримувала допомогу, потім уже допомагала іншим.

- Поступово обзавелася знайомими, але жодного разу не відчувала дискримінації з приводу того, що я переселенка, - додає моя співрозмовниця. - Мене дуже добре прийняли, й від місцевих я завжди бачила тільки хороше, тому дивуюсь, коли інші переселенці відверто скаржаться на щось. Не жалкую, що обрала саме це місто для життя! Тут усе в піший доступ-

ності, плюс є всі умови для виховання дітей - хороші школи та різноманітні гуртки, до того ж я не боюся їх самих відпустити погуляти, чого не можна сказати навіть про Макіївку довоєнних часів.

- Хто хоче, той знайде тут можливість для себе й для того, щоб робити щось корисне для інших, - додає Ірина. - Відчуття, що ти подарував комусь радість, отримав позитивний відгук за свою роботу, - то такий кайф, який надихає творити далі! І для чоловіків, і для жінок є можливості для роботи на одному з ГЗК, чи взагалі працювати віддалено, маючи лише доступ до інтернету, чи відкрити власну справу. Наразі багато хто із приїжджих пропонує послуги з манікюру, масажу, наприклад. Особисто я намагаюся всюди бачити хороше, тому й позитивні люди мені трап-

ляються. Зараз, коли до Горішніх Плавнів приїхала ще більша кількість переселенців, ніж 2014-го, добре видно, що жителі міста роблять усе можливе, щоб якість покращити їхнє перебування, хоча, звісно, ніхто не зобов'язаний це робити. Не можна вимагати від місцевих того, на що в них просто немає ресурсу. Так само й не можна вимагати від переселенців, щоб вони поводитися так, як подобається місцевим, бо всі люди різні. Хочу побажати нинішнім переселенцям із розумінням і терпінням ставитися до ситуації, що склалася, а місцевим - усвідомлення, що переселенці пережили дуже багато горя й страху, які не завжди їхня психіка може витримати, щоб поводитися адекватно.

Горішні Плавні - друга домівка

Щоб досягти успіху, треба працювати, й над собою в тому числі, впевнена **Наталія Рубан**, начальниця відділу благоустрою і розвитку територій ДЖКГ. Перш ніж зробити кар'єру в Горішніх Плавнях, ця мужня жінка дізналася, що таке втратити домівку в Алчевську (Луганська обл.) й роботу, жити в друзів, не маючи власного даху над головою, працювати за доволі напруженим графіком день/ніч/48...

В Алчевську жінка працювала в департаменті залізничного транспорту Алчевського металургійного комбінату. Але про наше місто знала давно - приїздила сюди з родиною на відпочинок до друзів дитинства, які стали вже кумами. Коли ж Алчевськ потрапив під окупацію, Наталія зрозуміла, що в жодному іншому місті, крім як у Горішніх Плавнях, знайомих вона більше не має, тож і приїхала сюди. Так, у друзів Наталія з родиною проживала впродовж трьох місяців. Потому ж героїні моєї розповіді вдалося винайняти окрему квартиру, та й усі види відпусток добігли кінця, прийшов час замислитися про працевлаштування. Наталія завітала до тутешнього центру зайнятості, а вже за два дні їй запропонували роботу за її напрямом на ПГЗК. Пропрацювала пів року за доволі

некомфортним графіком день/ніч/48 год, враховуючи наявність малої дитини й той факт, що чоловік поїхав на заробітки. А після низки запитів щодо працевлаштування й купи розісланих резюме дізналася про конкурс на вакансію головного спеціаліста відділу благоустрою та житла в ДЖКГ й успішно його пройшла. Саме тоді в нашому місті почали активно створюватися ОСББ, і Наталія Рубан з-поміж іншого відповідала й за цей напрям роботи.

Як їй вдається бути успішною? Говорить, що інші варіанти й не розглядає, адже звикла весь час робити щось корисне й розвиватися.

- Звісно, то була для мене зовсім нова робота, - пригадує моя співрозмовниця. - Але було б бажання, та й усе, що нове, - цікаве мені, тож у мене все вийшло! З минулого року напрям роботи знову змінився - після реорганізації ДЖКГ у зв'язку з приєднанням до територіальної громади Горішніх Плавнів Дмитрівського та Східного старостинського округів розширився фронт робіт із благоустрою, тож було сформовано новий відділ благоустрою і розвитку територій, який я нині очолюю. Разом з іншими працівниками ДЖКГ працюємо над тим, щоб наше місто - Горішні Плавні та населені пункти приєднаних територій були гарними й повсякчас розквітали ще більше. Нині в моїй домівці й домівці моєї куми загалом проживають кілька родин вимушених переселенців з Алчевська - наших друзів, які не приховують свого захоплення красою й охайністю нашого міста й зазначають, що почуваються тут затишно.

Наталія Рубан додає, що за вісім років проживання Горішні Плавні стали для неї другою домівкою. А зрозуміла вона це ще тоді, як почала шукати роботу й влаштовувати дитину до школи - все відбувалося без перепон та ставлення до них як до родини саме переселенців. Натомість на шляху зустрілися люди, які допомогли вирішити й побутові питання, й життєві загалом.

- Жодного разу не стикалася з недовірою до мене як до жительки Луганщини. Тому й зрозуміла, що Горішні Плавні - це місто, в якому я хочу й буду жити зі своєю родиною, - резюмує моя співрозмовниця. - Це дає наснагу жити, працювати на благо громади й мріяти про краще. А негаразди ми переживемо! Раджу всім вимушеним переселенцям, які нині перебувають у Горішніх Плавнях, не втрачати віру в те, що все буде добре. Як у думках бачиш своє життя, таким воно й буде в реальності - тож це мають бути добрі думки з конкретним розумінням напряму свого життєвого шляху. Прокинулися вранці, насолодилися променями сонця, поснідали разом усією родиною - і живемо далі... А далі буде ще краще, я в це щиро вірю!

Наталія Рубан додає, що на власному досвіді зрозуміла, що в цьому місті є можливості. Зокрема, вистачає вакансій технічного й промислового спрямування на гірничо-збагачувальних комбінатах та в підрядних організаціях, є робота й на трикотажних підприємствах. Замість скаржитися на те, що все не так, продовжуючи лиш отримувати харчування й речі та вважаючи, що хтось має подбати про них, теперішні переселенці мають спробувати самостійно зробити бодай один крок для руху вперед, комунікувати з людьми для вирішення тих чи інших питань, а не розгублено сидіти склавши руки й чекати, поки це зробить замість них хтось інший.

Головне - допомагати іншим

Павла Коряку знає чи не кожен житель Горішніх Плавнів - чоловік переїхав до нас ще 2014 року з Донецька, а вже за невеличкий проміжок часу став відомим завдяки своєму таланту ремонтувати навіть безнадійні смартфони, планшети й ноутбуки. Павло зміг із нуля в незнайомому місті відкрити власну справу - сервіс ремонту гаджетів Service 23 й завоювати прихильність містян.

- Не вважаю себе успішним, просто досяг певного результату в даних умовах, - скромно зазначає чоловік. - Тоді, у 2014-му, в мене був вибір: або боротися й щось робити, або здатися, але останній варіант мене не влаштовував. Тому займався тим, що вмію найкраще. У Донецьку я також ремонтував та відновлював електроніку. Коли приїхав до Горішніх Плавнів, на той час тут було кілька майстерень. Я ж мав досвід роботи у великому місті, тому моє підприємство тут працювало за тими ж принципами - з наданням гарантії на виконану роботу, видачею квитанцій, офіційних чеків, чого тут раніше не було. Але я знаю, що саме так і треба працювати.

На запитання, чи складно було починати власну справу в незнайомому місті, мій співрозмовник відповів, що насправді особливих труднощів не мав, проте підтримку місцевих жителів відчув чи не

з перших днів - багато хто з жителів Горішніх Плавнів звертався саме до Павла, якщо потрібно було щось відремонтувати, щоб саме таким чином підтримати починання переселенця.

Минуло вісім років напруженої роботи, але вона не стала легшою чи простішою - чоловік так само працює без вихідних. І наголошує, що, як і раніше, головна його

го мета - не заробіток, а допомога людям. Від цього отримує справжнє задоволення. І має змогу допомагати нинішнім переселенцям: кількох прибулих до нашого міста фахівців із Харкова та Донецької області залучає для ремонтів певних приладів, щоб підтримати їх і дати можливість заробити грошей.

- Якби я хотів відкрити власну справу лише для збагачення, то це була б мережа пивних магазинчиків, - зізнається з усмішкою Павло. - Але мені то нецікаво, я працюю задля усмішки людини, яка звернулася по допомогу й отримала її. Розуміння того, що нам вдалося відновити якісь утрачені дані чи врятувати техніку, дорога якій була на звалище, дорогого вартує. Наймовірніше приємно отримувати такий потужний енергетичний позитив на свою адресу! Звісно, без фінансової складової наш сервіс просто не зможе існувати - я маю платити заробітну плату працівникам, податки, мати кошти на розвиток підприємства й придбання необхідного обладнання, але фінанси ніколи не були для мене першочерговою амбіцією.

Насамкінець розмови мій співбесідник зізнався, що Горішні Плавні стали для нього другою домівкою, а не місцем тимчасового перебування: «У цьому особливому місті живуть особливі люди».

Наталка ВЕРЕМЧУК

Хліба й видовищ
міська рада, й місцеві благодійники повсякчас дбають, щоб у внутрішньо переміщених осіб, які тимчасово проживають у нашому місті, було все необхідне. Зокрема, в них є і продукти харчування в достатній кількості, й потрібні побутові речі, одяг та взуття, й доступ до достовірних новин.

Інформація - понад усе

Внутрішньо переміщені особи (ВПО), які тимчасово проживають у Горішніх Плавнях, звикли слідкувати за розвитком подій у світі, країні й, зокрема, тих місцевостях, які вони покинули, втікаючи до

Полтавщини. Здебільшого вони користуються для цього інформаційними джерелами, які можна переглянути за допомогою смартфона. Мешканці гуртожитку Політехнічного коледжу КрНУ ім. М. В. Остроградського із числа ВПО давно мріяли про перегляд новин на великому екрані, бо іноді телефони не витримують навантаження й розряджаються.

Один із місцевих благодійників, який не забажав розголосу свого імені, подарував їм телевизор. Обнову розмістили у фое гуртожитку, де соціальні педагоги організують дозвілля для дітей. Тепер переселенці мають змогу й новини пе-

реглядати, й цікаві телепередачі дивитися разом.

- Усі мають право на доступ до достовірної інформації, особливо під час війни, - наголосив міський голова Дмитро Биков, який особисто завітав до гуртожитку. - Важливо, щоб ВПО мали змогу бути в курсі подій, що нині відбуваються в

Україні, і могли дивитися саме українські новини з офіційних джерел.

Харків'янка Олена, яка разом із родиною - сином, донькою, зятем, чоловіком та мамою - проживає в гуртожитку з 5 березня, зазначає, що завдяки підтримці горішньоплавнян уже потроху починає звикати до спокійного життя. Зраділа й телевизору, який не дивилася вже три місяці, бо завдяки йому можна не лише бути в курсі новин, а й просто відволіктися від невтішних думок.

- Ми з чоловіком втралили роботу: я працювала в магазині, чоловік - таксистом, тут ми працевлаштуватися не можемо, але живемо завдяки моральній та матеріальній допомозі звідусіль. Ми й не планували виїздити, але після кількох обстрілів нашого будинку довелося шукати прихистку. Зібралися за дві години, взявши із со-

бою ковдри й продукти харчування. Волонтери скерували нас сюди, чому ми дуже раді, - з усмішкою зазначає Олена. - Нас тут тепло прийняли, організували чудові умови проживання - в нашому розпорядженні зручні ліжка, душ, плита і продукти, з яких можна готувати. Ми, чесно кажучи, навіть не мріяли про таке - бажали просто заховатися десь від обстрілів, ні про що інше й думати не могли...

Смачно та якісно

Четвертий раз поспіль представники місцевої влади на чолі з міським головою Дмитром Биковим привезли мешканцям гуртожитку Політехнічного коледжу КрНУ ім. М. В. Остроградського кілька ящиків із ковбасою. ВПО порадили смачненькому, зазначивши, що не вперше їм привозять м'ясні продукти вищого ґатунку.

- Це не тому, що ми такі багаті чи в нас зайві гроші, просто сирокочені сорти ковбаси мають довший термін зберігання, - пояснює міський голова й додає, що сам ковбасних виробів узагалі не вживає. - Хочеться справді допомогти людям і привезти їм якісні продукти харчування, а не такі, що за дуже короткий термін запліснявіють.

Заступниця міського голови Надія Угнічева додала, що саме сирокочена «Італійська» подобається всім ВПО без винятку: «Вони зізнаються, що смачнішої ніколи не їли».

Усе, що треба

Нині в гуртожитку закладу проживають майже 250 ВПО, 60 із них - діти, які навчаються дистанційно в школах Горішніх Плавнів.

Від імені всіх ВПО, що тут проживають, заступниця директора коледжу з навчальної роботи Марина Бабарика висловила вдячність місцевій владі та благодійникам за постійну турботу й надання гуманітарної допомоги, а адміністрації Полтавського ГЗК - за можливість безкоштовного харчування та вирішення побутових проблем.

Так, із початку війни в гуртожитку з'явилися кілька пральних машин, холодильників, мікрохвильові печі, сушарки для білизни й телевизор. ВПО мають удосталь продуктів харчування, які рівноцінно розподіляються між родинами, постільну білизну, матраци, подушки, посуд.

- Горішні Плавні дуже сподобалися, - відзначила Світлана, яка з дітьми проживає в гуртожитку із 6 березня. - Тут живуть хороші люди, я в цьому вже переконалася - чи не щодня чимось допомагають, це приємно дивує. Чого не вистачає, так це спілкування з чоловіком, який нині на передовій захищає нашу Батьківщину від російських загарбників.

Наталка ВЕРЕМЧУК

Довгоочікуваний апарат

У Центрі ПМСД чергова обнова, яку придбали коштом Благодійного фонду «Полтавського ГЗК». Новий апарат Niox Vero допомагає визначати рівень оксиду азоту в повітрі, яке видихає пацієнт. Лікарям це дає зрозуміти природу симптомів захворювання - чи це алергічна реакція, чи вірусна інфекція.

Діагностика по-новому

- Новий апарат справді чудовий, це нове слово в діагностиці, - не може стримати свого захоплення директорка Центру ПМСД Аліна Ковпак. - Обладнання шведського виробництва допомагає діагностувати захворювання органів дихання, а нині без якісної діагностики сучасній медицині не обійтися.

Очільниця закладу пояснила: захворювання дихальних шляхів найчастіше виникають із двох причин: через алергічне або ж вірусне запалення. Новий апарат визначає рівень оксиду азоту в повітрі, яке видихнув пацієнт: якщо цей рівень вищий за норму, значить, пацієнт має запалення дихальних шляхів алергічного характеру. До речі, при повторному обстеженні апарат покаже, чи пацієнт приймав прописані лікарем медикаменти, і якщо так, то чи підходить йому прописана доза лікувальних засобів.

- Після перенесеного коронавірусу 90 % пацієнтів кашляють, - додає Аліна Ковпак. - Новий апарат допоможе зрозуміти природу кашлю - це алергічна реакція, початок бронхіальної астми, хронічного обструктивного захворювання чи не до кінця пролікований вірус.

Потрібне обладнання

Міський голова Дмитро Биков здивувався, що новий апарат попри свої можливості такий маленький. І додав, що ще торік

місцеві медики просили виділити кошти на його придбання:

- Фахівці переконали мене в необхідності придбання обладнання такого рівня для нашого Центру ПМСД. А з коштами - 500 тис. грн - допоміг Благодійний фонд «Полтавського ГЗК».

Пройти дослідження на новому апараті можуть пацієнти, які мають відповідне направлення від лікаря. Для горішньоплавлян ця процедура безкоштовна, а от, наприклад, у Києві вона коштує більше 500 грн, у Львові за таке обстеження доведеться заплатити 1500 грн.

Після мультиків

Хто не любить мультиків? Лікарі, які мають справу з маленькими пацієнтами, добре знають, що вони заспокоюють дітей і налаштовують не боятися серйозних людей у білих халатах. Виявляється, у дорослих настрій теж покращується після перегляду мультфільму. А без нього ніяк, якщо є потреба в обстеженні на новому апараті. «Європейський підхід», - говорить персонал, перш ніж вмикати обладнання.

Йдеться про наочну інструкцію на моніторі комп'ютера для пацієнта, щоб пояснити йому, як правильно видихати повітря. Так, на екрані видно дівчинку з повітряною кулькою, яку потрібно пере-

містити на інший берег. Як тільки пацієнт вдихає - сонечко підіймається, видихає - дівчинка починає рухатися. Щоб вона все ж досягла мети, видих має бути довгим і рівним, пояснюють у поліклініці.

- Насправді, доволі нелегко з першого разу дихати так, як цього вимагає апарат. Спершу пацієнт видихає повітря, потім бере в руку трубочку-датчик, робить глибокий вдих через змінний фільтр і відразу

видихає повітря назад, - пояснює сестра медична функціональної діагностики Людмила Ющенко. - Фільтр одноразовий, після використання він підлягає утилізації.

А вже за хвилину програма видає результат, який можна роздрукувати через принтер, щоб потім із цим аркушем іти до лікаря.

Безалкогольне дослідження

Алергологиня Лариса Бібікова попереджає, що пацієнти мають завчасно готуватися до дослідження на новому апараті:

- Перед дослідженням не можна вживати алкоголь і навіть приймати краплі, що містять спирт. Не можна й палити перед процедурою - за чотири години до її проведення. За годину до дослідження не варто приймати їжу, а листовий салат, огірки, помідори й зелень, які мають підвищений рівень нітратів, не можна вживати за день до процедури, інакше рівень оксиду азоту в повітрі, яке видихне пацієнт, обов'язково буде підвищений.

Лікарка додала, що задоволена роботою апарата, на який чекала впродовж кількох років.

Наталка ВЕРЕМЧУК

Літописець війни

Війна закінчиться, залишиться пам'ять. У когось це будуть звуки, в когось - запахи, в когось - сторінки щоденника. Недалеко від Горішніх Плавнів живе художник, у якого залишиться серія картин під назвою «Щоденник війни» та серія листівок із назвами міст, які прийняли на себе найзухваліший наступ агресора. Ці листівки наразі виставлені на продаж у Кременчуцькій художній галереї. Виручені кошти підуть на допомогу постраждалим населеним пунктам через Українську волонтерську службу.

Ті, хто бував у Кременчуці, не могли не бачити мурали, що прикрашають вулиці сусіднього міста. Їх там від 10 до 15. Точну кількість навіть автор не скаже, бо робить їх не для кількості, а для якості. Слово художнику Сергію Брильову:

- Усі мої рідні з Кременчука, але так сталося, що народився я на росії. Та чи не одразу родина повернулася до неньки - України. Так я й живу тут, працюю над тим, щоб возвеличувати й примножувати культурну спадщину Батьківщини та боротися із сепаратистами і нелюдьми. А їх у нашому місті чимало, судячи з того, скільки разів намагались пошкодити мої роботи, замальовуючи чорною фарбою обличчя. Мабуть, таки соромно дивитися в очі визнаням українцям, які зображені на муралах, адже це видатні особи: поети, художники, філософи, педагоги та наші захисники.

Десь у 2009 році Сергій визначився зі своїм призначенням бути художником. До свого, тепер уже такого впізнаваного стилю, прийшов не одразу. Спочатку пробував себе у психоделічній графіці, створивши чимало агресивних та водночас філософських робіт, над якими потрібно було замислитися.

А з 2014 року підхід до мистецтва змінився. У пошуку способу відображення свого внутрішнього світу Сергій прийшов до попарту - стилю, засновником якого називають Енді Воргола - американського митця українського походження. І, як стверджують мистецтвознавці, саме в

цьому стилі виготовлялись листівки ОУН.

Останні вісім років

- Упродовж цих років я робив різноманітні листівки, ілюстрації та нанесення на патріотичні речі, зокрема на прапори України й нашого міста, щоб передавати хлопцям в АТО, - розповідає художник. - Саме тоді з'явилась ідея створення муралу Шевченка, який вдалося реалізувати до річниці Тараса Григоровича. У 2017 році з'явився мурал «Погляд». Тоді ж зробив найбільший у місті, а може, й в усій області, комплекс муралів у 137 м² на спорудах Кременчуцького льотного коледжу. До того ж сепаратисти додавали роботи, бо неодноразово паплюжили роботи. Доводилось відновлювати.

Тоді мурали почали з'являтися один за одним у різних районах міста: на будівлях шкіл, на парканах, у скверах та алеях. Однією з найвдалиших своїх робіт Сергій називає комплекс муралів у Крюковій біля музею А. С. Макаренка, який реалізували з ініціатииви та за підтримки активістів громади.

Образи величних українців, української природи та пересічних громадян зобразив художник у Полтаві, Новій Галечині, Глобиному та в селі Бориси.

Хоч зображувати на міських вулицях тих, хто прославляв нашу країну, Сергій почав ще з 2014-го року, зупинитися він

не планує, адже місце у Кременчуці, які надихають художника, вистачає.

- З міською владою немає жодних проблем, - додає митець. - Ми без перешкод узгоджуємо проєкти. Напівзруйнованих стін та парканів, які не використовуються, достатньо, а ідей ще більше. Іноді бачиш місце - і вже уявляєш, що тут хочеш зобразити. А буває, що люди звертаються з пропозиціями, як сталося з ТРЦ «Галлактика», де забарикадували вітрину та

хотіли надати їй привабливого вигляду. Вийшло досить цікаво. Є мої роботи й на будівлях трансформаторних підстанцій та індустріальних підприємств. Наприклад, чорна троянда в бензольному кільці прикрашає стіну одного з цехів Кременчуцького заводу технічного вуглецю.

А ось із усього культурного розмаїття країни зупинитися на чомусь одному не просто. Та відображає художник те, що зачіпає його душу в конкретний момент. Це може бути символ, навколо якого будується композиція, думка чи цитата, повідомлення або навіть світлина із соціальних мереж - усе, що хочеться виокремити серед щоденного інформаційного потоку, який стає все стрімкішим та невгамовнішим; що залишиться актуальним на роки.

Літописні серії

- Із 2014 року я відчув потребу фіксувати все, що відбувається, - пояснює Сергій. - Дуже багато фотографував, ▶

намагався відстежувати, хто і як із журналістів висвітлює події, пробував і сам робити репортажі. Потім зрозумів, що краще мені малювати, бо кожен має робити те, що в нього виходить найліпше. Тож я почав робити нотатки, ескізи, щоб нічого не втратити для майбутнього. Звісно, згодом може з'явитися щось більш вагомим, то дещо відсіюється. Але глобальні події я виношу на полотно. Із 24 лютого намагаюся працювати щодня. Уже готово більше 100 робіт, які утворили наче мистецький літопис нашого часу, який я назвав «Щоденник війни». Цікавих ідей накопичилося десь із пів сотні. Знаю, що після закінчення війни буду продовжувати цю серію. Це необхідність, це щоденні нотатки, які не можуть бути забутими. Мій «Щоденник» - це ще й такий собі трибунал, бо я висвітлюю й жорстокі речі, які ми не маємо права забути. Тому я не збираюся зупинятися, але потребую більше часу та сил.

Крім створення муралів та плакатів, митець має безліч варіантів реалізації свого таланту. Сьогодні у Кременчуцькій художній галереї можна придбати листівки його авторства. 10 гривень із кожної підуть на допомогу постраждалим містам через Українську волонтерську службу.

- Я подарував їм чимало своїх робіт, бо моє діло - допомогти чим можу, в даному випадку ілюстраціями, - додає художник. - На листівках, які об'єднані назвою «Сумна серія», зображені міста, які взяли на себе удар ворога. Подібні серії створює багато хто із сучасних художників, кожен відтворює своє бачення. У мене протитанкові іжаки стали основою для написання назви міст, що найбільше постраждали від нашествия ворога. На жаль, із ходом війни серію доводиться доповнювати новими назвами міст, які ворог просто знищує. Та ми маємо зберегти кожну.

Митець прагне зробити не тільки якість художнього змістовного зображення, а й залишити послання до людей. І не лише українською мовою. Прагне не лише закликати замислитись українців, а й звернутись до громадян інших країн, тож робить написи іншими мовами.

- Була в мене спроба достукатись до Білорусі, пояснити, що Лукашенко - це не вся Білорусь, тож не варто танцювати під його дудку, - говорить співрозмовник. - Сподівався, що вдасться мистецтвом розбудити і росіян. Спочатку вони ще поширювали мої пости в соціальних мережах, та згодом зв'язок обірвався. Думаю, що вже остаточно. Тож тепер у пріоритеті - Захід. Нас має побачити й

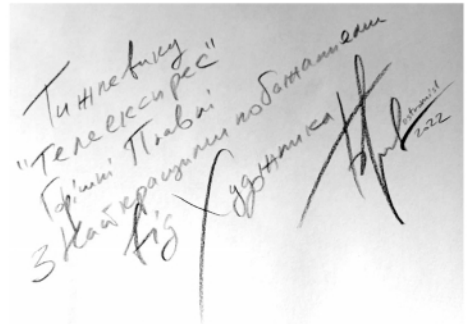
почути весь світ, ми маємо розвивати нашу культуру, здобутки якої варто прославляти.

Як зберегти себе та бажання творити

- Я не супермен, тож із самого початку війни мені було важко. Були навіть панічні атаки, - визнає Сергій. - Ну не вийде відсторонитись від війни, схватись не вийде, заспокоїтись нереально. Особливо не раджу алкоголь, бо хоч ймовірно й відчуватимеш себе трохи легше, а швидко рухатись не зможеш, а зараз

щохвилини варто бути максимально зібраним та мобільним. Є такий вислів: «Що нас не вбиває, те робить сильнішими». Велику роль відіграє важливість сприйняття. Тому надважливо прийняти ситуацію, прийняти все, що навколо, та навіть імовірність смерті, від якої ніхто не застрахований будь-якої миті. Саме оце відчуття і допомагає мені рухатися далі.

Власним досвідом митець винайшов спосіб, як пережити цю війну. Він упевнений, що кожен день треба вичавлювати себе, як балончик із фарбою, до останньої краплі. Треба кожен день проживати максимально на повну, як останній. Тоді буде легше.

- Якщо ти знаєш, що вмієш робити як найкраще, - роби, - звертається до наших читачів Сергій Брильов. - Якщо ти ілюстратор - малюй, як Бог! Якщо ти фермер - засій, як Бог! Робиш вино - роби, як Бог вина. Войю, як Бог. Ми нація героїв - і це дійсно круто. А ще підтримує, коли звідусіль лунають українські пісні. Звісно, не можна забувати про щоденні звичні справи, як-от почистити зуби, прийняти душ, приготувати обід. І не остання справа - це гумор, який почав з'являтися і в моїх роботах. До того ж наші вороги дають чимало приводів для цього: їхні недолугі лідери, їхня тупість, зашкварні пропагандисти. Дивись на них і думай: «Слава Богу, що я не москаль». А ми, українці, переборемо все!

Софія ПАЛЯНИЦЯ

Кубок світу: перший етап

Збірна України з веслування на байдарках і каное виступила на першому етапі Кубка світу, який відбувся в чеському Рачіце 20-22 травня. У складі команди були й спортсмени, які представляють Горішні Плавні.

Гідні конкуренти

«Спільна спортивна зона, де розташувалася українська збірна з веслування на байдарках і каное напередодні чемпіонату світу в Рачіце, кишить активністю. Невеликий прапор країни висить на стійці для човнів, на ньому слова: «Зупинити війну». Спортсмени розмовляють збуджено, і до них постійно звертаються інші спортсмени, які заходять побажати їм добра. Зазвичай на спортивних заходах обминають політичні заяви. Але коли йдеться про вторгнення Росії в Україну, світова спортивна спільнота поділяє таку ж огиду, як і майже всі інші. Ніхто не збирається просити команду зняти прапор».

Це лише невеличкий уривок із новини, яку подав сайт Міжнародної федерації каное з акцентом на збірній України напередодні старту змагань.

- У цей важкий час в Україні, коли триває російська агресія, було дуже важко готуватися до змагань, - зазначив олімпійський учасник Токіо-2020 Павло Алтухов. - Важко, але українці стійкі і дуже хоробрі, тож ми повинні бути сильними, щоб змагатися як солдати.

Неабияка увага була прикута до наших спортсменів саме через воєнні дії в країні. Та крім цього українці - гідні конкуренти на водних доріжках для представників інших держав світу. І вони довели це на першому етапі Кубка світу в Рачіце.

Загалом у складі збірної України виступало 25 веслувальників. Серед них і ті, чий імена добре знають у Горішніх Плавнях.

Проїшовши попередні заїзди, більшість із представників української команди відібралися до участі у півфіналах, а то й, як срібні призерки Олімпіади-2020,

Саме Людмила Лузан першою перетнула фінішну відмітку на дебютній на міжнародному рівні дистанції 1000 м серед жінок-каноесток. Причому після першої позначки «250» наша веслувальниця була другою, а вже потім впевнено захо-

пила лідерство. Її основними конкурентками в цій гонці стали чилійка Марія Майльярд та китайка Лі Лі. Перед фінішем вони не втримали темп, натомість Людмила Лузан змогла суттєво відірватися від них. Українка фінішувала із часом 4:25.31, випередивши чилійку практично на 2,4 секунди.

- Я вперше змагалася на дистанції 1000 м і дуже задоволена, - зазначила Людмила відразу після фінішу. - Присвячую цю перемогу Україні. Я хочу, щоб усі знали, що в нас у країні війна. Нашим спортсменам морально важко тренуватися в цей сезон, але ми перемаємо. Тож це ще раз підтверджує, що ми незламний і сильний народ, і перемога обов'язково буде за нами. Слава Україні!

Ще одну золоту нагороду Лузан здобула на своїй улюбленій 500-метровці. Тут на неї чекала напружена боротьба за лідерство передусім із німкенею Лісою Ян. І лише на останніх метрах українка вирвала перемогу із різницею в часі 0.61 секунди: 2:08.08 - 2:08.69.

- Завершився перший етап Кубка світу в Чехії. Цими днями мені вдалося двічі піднятися на найвищу сходинку світового п'єдесталу, - підвела підсумок Людмила Лузан. - Дякую моєму кращому тренеру Миколі Мацапури та меру Горішніх Плавнів Дмитру Бикову, який підтримує

двочі чемпіонки світу Людмила Лузан і Анастасія Четверікова, відразу до фіналу.

Загалом же збірна України в підсумку завоювала 6 медалей (3 золоті, 2 срібні й 1 бронзову) на цьому етапі Кубка світу і поділила 3-4 місця в командному заліку з Німеччиною. Першою стала збірна Іспанії, на другій сходинці - веслувальники з Китаю.

Два золота для України

Дві нагороди найвищого ґатунку виборола вихованка Миколи Мацапури.

Благодійний футбольний матч відбувся в Горішніх Плавнях. На полі зустрілися команди «Гірник-Спорт» та «Кремень».

На стадіон спорткомплексу «Юність» 21 травня вийшли команди двох сусідніх міст - Горішніх Плавнів та Кременчука. Уперше від початку повномасштабної агресії РФ на цьому полі проходила гра. Та носила вона дещо інший характер - суперники по першій лізі визначали кращого не задля рядка в турнірній таблиці. Цього дня їх об'єднала спільна мета - матч був благодійним, де збиралися кошти на допомогу військовим Збройних сил України.

Уже початок першого тайму був відзначений призначенням пенальті - за гру рукою Павла Яковенка. Одинадцятиметровий у ворота господарів вдало реалізував Іван Куць. Тож кременчужани таким чином повели в рахунку.

Та вже менш ніж за 10 хвилин «гірники» змогли відігратися. М'яч від ноги Дани-

ла Чернецького поцілів у ворота суперників, зрівнявши рахунок 1:1.

У другому таймі склад «Гірника-Спорт» підсилювався двома гравцями - Сергієм Романовим та Юрієм Батюшиним, не без

участі яких атаки господарів поля активізувалися. Одна з них, успішно завершена Русланом Холявкою, вивела підопічних Ігоря Жабченка в лідери - 2:1. Саме з таким рахунком і завершився цей благодійний матч.

Після гри багаторічний уболівальник «Гірника-Спорт» Анатолій Твердохлеб вручив капітанам команд сувенірний м'яч, зроблений із дерева, на якому є назви команд та напис: «Заради перемоги України». Саме з ним і було зроблено загальне фото нашої команди, на якому разом із гравцями були голова правління ПрАТ «Полтавський ГЗК» Віктор Лотоус, спортивний директор ФК «Гірник-Спорт» Олексій Шалаєв та директор ФК «Кремень» Андрій Філь.

Що ж до головної мети благодійного матчу - до зібраної на допомогу Збройним силам України суми компанії «Феррострой» ще додала необхідні кошти, щоб для наших земляків були придбані бронезилет, каски та квадрокоптер, передані на передову.

нас завжди; клубу «Гірник», який допоміг спортсменам приїхати та відстояти честь України на спортивній арені. Ми вкотре показали світу, що нас не зламати, ми вільні та незалежні і будемо перемагати завжди. Я вже довгий час далеко від дому, але думками завжди з рідною Україною. Дуже вірю, що наша головна перемога над ворогом зовсім близько. Дякую нашим ЗСУ, які захищають нашу країну, ви наша гордість!

У переможному темпі

Байдарочники Олег Кухарик, Дмитро Даниленко, Ігор Трунов, Іван Семикін у складі четвірки на дистанції 500 м стали срібними призерами етапу Кубка світу в Рачіце, пропустивши поперед себе лише олімпійський склад іспанців. Відставання українського екіпажу склало 0.97. Бронзові нагороди - у представників Литви.

А ось третю золоту нагороду для України приніс дует Олега Кухарика з Ігорем Труновим. 500 м у байдарці-двійці - теж одна з улюблених і успішних дистанцій для наших хлопців-веслувальників. Із високим часовим показником як у попередніх заїздах, так і у півфіналі ця новостворена двійка відразу зробила серйозну заявку на медалі. Їхня фінальна гонка виявилася надзвичайно яскравою та емоційною. Після половини дистанції українці були лише на сьомому місці. Але зробили майже неймовірно, набравши темп, який дозволив їм випередити конкурентів на фінальному відрізку. Українська перемога з високим результатом 1:28.30.

Другий етап Кубка світу з веслування на байдарках і каное відбудеться в Познані (Польща) 26-29 травня.

Сторінки підготувала
Сєня КОВАЛЬЧУК